

Ministrantské vzpomínky

Všichni máme tu zkušenost, že si z milých časů svého dětství v srdci uchováme útulný, nostalgický a tichý koutek, ve kterém se radost zdá věčná, láska opravdovější a přátelství tak nevinné. Když o těchto vzácných chvílích přemýšlím, uvědomuji si, že vzpomínky na nejšťastnější okamžiky mého dětství jsou spojené s nějakou činností, s učením, s nějakým závkem, se zodpovědností a něčím, co pro mě bylo povzbuzením.

Ke skupině ministrantů jsem se přidal s velkou, ale ne bezbřehou zvědavostí, cítil jsem, jak se mě posvátno dotýká, a tušil jsem, že prostory kostela skýtají obrovský potenciál pro to, co pro mě bude naprosto nové. Jako děti jsme chtěli, aby se děly hezké věci. Podvědomě jsme tušili, že se přitom dopustíme chyb. Ne proto, že bychom o možných chybách přemýšleli nebo že bychom je chtěli dělat schválně, ale protože jsme věděli, že nejsme dokonalí, a proto tedy nějakou tu botu udělat musíme.

Ve farnosti, ke které jsem patřil od narození, bylo moje první období coby ministranta krátké. Bylo to v roce 1964. Bylo mi 8 let, už jsem přistoupil k prvnímu svatému přijímání a panem farářem byl otec Greg McGovern, původem z Irska.

Páter Greg byl přesvědčený, že jsem moc malý na to, abych začal ministrantovat. Já jsem byl ovšem stále připravený na okamžik, kdy budu moci zaskočit za starší ministranty, pokud nepřijdou. Sedával jsem v první lavici, kde jsem byl snadno pod dohledem svého tatínka. Dával jsem pozor na všechno, co se u oltáře dělo. Úplně náhodou jednu neděli nepřišel ministrantovat žádný ze starších kluků. Otec Greg mě zavolal do sakristie. Dokážete si představit, jak jsem samou radostí skoro skákal. Můj tatínek se málem do toho vložil, abych ministrantovat nechodil. Ale Páter Greg na něj kývl a tatínek to pochopil. To byl můj první den, kdy jsem byl u oltáře oficiálně jako ministrant. A skoro všechno jsem dělal sám. Cítil jsem se přitom jako ryba ve vodě, protože jsem věděl, co mám dělat. Předtím jsem přece už tolikrát pozoroval ostatní ministranty, co, kdy a kde dělají. Dokonce jsem nazpaměť uměl římský kánon „Te igitur“, který byl v latině. Brzy potom, když mi bylo 9 let, a ačkoli jsem byl ještě malý, byl jsem jmenován hlavním ministrantem. Největším vítězstvím pro mě ale v té době bylo to, že jsem se „osvobodil“ z bedlivého dohledu svého tatínka. Byl jsem volný! Otec Greg mi plně důvěřoval a svěřoval mi úkoly.

V příštím čísle budu pokračovat v tomto krásném příběhu a řeknu vám, jak mě oslovil Pán. V tuto chvíli chci pozdravit všechny ministranty a ministrantky, kteří čtete tento text. Važte si milostí a své vnitřní krásy, kterou vám Bůh dal. Umožněte jim, aby zářily. Buďte hodně zodpovědní, berte jeden na druhého ohled, nikdy nebuďte pyšní, buďte vždycky připraveni sloužit, to je váš úkol. Pán Ježíš byl šťastný, že mohl jako syn tesaře sloužit. Kéž vám Pán skrze vaši službu u oltáře zehná.

ARCIBISKUP JUDE THADDEUS OKOLO,
apoštolský nuncijs

Foto: Stanislav Pospíšil - Člověk a víra

Máte padáka!

Jako syn italských přistěhovalců začínal od píky. Vystudoval univerzitu a začal pracovat v automobilovém průmyslu. Potom se vrhl do prodeje automobilů a vypracoval se v manažera, kterému se podařilo postavit na nohy postupně dvě velké americké automobilky. Jeho způsob řízení byl založen na čtvrtletních kontrolách. Při nich musel každý ze zaměstnanců odpovědět svému nadřízenému na otázky stran svých cílů, plánů, priorit a očekávání na příštích 90 dnů a také, jak jich chce dosáhnout. Tím podporoval (vynutil si) dialog mezi nadřízenými a podřízenými.

Když už byl uznávaným ředitelem, jeden mladý manager mu podával zprávu o fungování pobočky. Vysvětloval, že se z neutěšeného stavu tvrdou prací dostali opět do černých čísel, že opět vydělávají. Přitom se pochlubil, že on šel příkladem, tvrdě pracoval a že už tři roky neměl dovolenou. Ředitel ho zarazil, poděkoval mu za jeho práci a stručně mu oznámil, že ho na hodinu propouští. Když se po dechu lapající manager zmohl na otázku „Proč?“, odpověděl: „Jak chcete řídit firmu, když nejste schopni zorganizovat svůj čas tak, abyste zdravě odpočívali?“

Zvláštní? Ne. Kvalita a výkonnost

práce nezáleží v práci bez přestávky až do vyčerpání, ale v práci soustavně, která se pravidelně střídá s dostatečným odpočinkem k načerpání nových sil. Odpočinek pak není „nicnedělání“, ale změna činnosti, kdy poznáváme a rozvíjíme jiné oblasti, zaměstnáváme se jinou prací.

Jak poznat v té spouště možnosti, které se o prázdninách nabízí, za kterým cílem jít? Zkus mluvit o svých plánech s rodiči, ale i se „šéfem nejvyšším“: předkládej je Pánu Ježíši v modlitbách. Ne jednou za čtvrt roku, ale denně, každé ráno. Každý večer pak prováděj korekci svých cílů opět v modlitbě. Tvůj odpočinek se stane požehnáním a růstem nejen dovedností, ale i svatosti. Svatost je radost, ne otrávená, otravná únava.

Maria Panno, pomocnice
křesťanů, oroduj za nás!

OTEC MAREK MIŠKOVSKÝ

Foto: Catalin Pop - Adobe stock

Foto: Sunny studio - Adobe stock

VZDÁLENÝ HORIZONT

Horizont je viditelná hranice mezi zemí a nebem, která odjakživa láká k tomu, aby byla překročena. Letní prázdniny jsou nejlepší příležitostí zjistit, co leží za nejbližší horou a jaké tajemství skrývá konec údolí.

Tato touha hnala i cestovatele a dobrodruha Ondru Havelku, který navštívil více než sto zemí světa. V tomto čísle najdete rozhovor, ve kterém otevřeně hovoří o nebezpečích, která na cestách zažil. Já osobně bych si už po první příhodě kupoval letenky domů k mamince. Překročit obzor na pevnině je poměrně snadné, ale na moři je horizont v podstatě nekonečný a nedá se nikdy překonat. Svě by o tom mohl říct námořní kapitán Jiří Wágner, který na své lodi poskytuje dokonce i duchovní služby. Rozhovor s ním najdete na straně 6 a 7.

Jan Amos Komenský má překvapivý recept na záchranu poutníka ztraceného v labyrintu moderní doby. Pokud i vy toužíte po skutečné svobodě, přečtěte si pozoruhodný článek. Každý člověk má svůj vlastní horizont, úkol, který by měl překonat. To se zcela jistě podařilo Petrovi Herianovi, podnikateli a vývojáři působícímu v oblasti přepisu řeči na text. Ve svém oboru konkuruje i takovým firmám, jako je Microsoft a Google. Pokud vás toto téma zajímá, můžete si s ním přečíst neotřelý rozhovor. Obzory nejsou jenom vnější, ale i vnitřní. Zjevení Panny Marie, svatých či andělů prolomují horizonty našich duchovních životů. Na téma soukromých zjevení naleznete v časopise velice zajímavý rozhovor s dominikánem o. Štěpánem Maria Filipem. Do podobných míst, tedy vzhůru, míří i oblíbená rubrika Nej, která se tentokrát věnuje zajímavostem z dobývání kosmu.

Součástí prázdninového vydání časopisu Tarsicius je i dobrodružný komik o pirátech a ztraceném pokladu. Jeho nalezení bude ovšem vašim úkolem. V pirátské jeskyni na vás čeká mnoho nesnadných úkolů, které bude potřeba vyřešit. Ti, kdo překonají všechny nástrahy, získají tajný kód, který si mohou ověřit s řešením ukrytým na jedné ze stran tohoto čísla.

Přejeme vám krásné a radostné prázdniny.
A hlavně ať pořád svítí sluníčko!
VAŠE REDAKCE

Na výletní dálkové lodi:

„Jak jste se vyspal?“ ptali se nováčka po první noci strávené na moři. „Vyhovují vám naše postele?“ „Nebylo to tak zlé,“ odpověděl, „jen čas od času jsem musel vstát, abych si odpočinul.“

„Jste šťasten,“ ptá se kapitán nováčka, „že sloužíte v námořnictvu Jeho královského Veličenstva?“

Námořník Mac Bully odpovídá: „Ano, jsem šťasten, kapitáne!“

„Dobře, a co jste byl předtím?“

„Předtím jsem byl o mnoho šťastnější!“

Pán si jde koupit papouška. „Mluvicí papoušky už máme vyprodané, ale mohu vám nabídnout krásného datla!“

„Copak se člověk s datlem nějak dorozumí?“

„Samozřejmě, pane. Morseovkou!“

Proč vždycky v detektivkách říkají při vstupu do místnosti: „Je tu někdo?“ To si jako myslí, že jim padouch odpoví: „Jo, jsem v kuchyni, chceš namazat chleba?“

Baví se dva kluci o prázdninách: „Co budeme dneska dělat?“

„Nic!“

„Ale to jsme dělali včera.“

„No jo, ale ještě to nemáme hotové.“

Na letním táboře se ptá vedoucí: „Čím by byl Jan Amos Komenský, kdyby dnes žil?“

„Zaručeně nejstarším Čechem!“

Dva faráři si povídají:

„Mně jsou ze všech možných sportovců nej sympatičtější cyklisté.“

„Proč?“

„Protože se pečlivě starají o svoje duše.“